

ОДЕЉЕЊЕ ЗА СПОЉНЕ ЦРКВЕНЕ ПОСЛОВЕ
Московске Патријаршије

Говор Његове Светости Патријарха Кирила на VIII Светском конгресу сународника који живе у иностранству

Сектор за информисање ОСЦП-а, 30.10.2024. Дана 30. октобра 2024. године у Сали црквених сабора Саборног храма Христа Спаситеља у Москви одржано је отварање VIII Светског конгреса сународника који живе у иностранству. Присутнима се обратио Његова Светост Патријарх московски и целе Русије Кирил.

Поштована Валентина Ивановна, поштовани Сергеје Викторовичу, драги сународници, браћо и сестре,

Срдечно поздрављам учеснике и госте VIII Светског конгреса руских сународника који су се данас окупили овде у Сали црквених сабора у Саборном храму Христа Спаситеља, као и оне који

на овом скупу учествују путем даљинске комуникације. Наш форум већ дуги низ година окупља људе које спаја искрена љубав према Русији, њеној култури и духовним традицијама. Састајете се да бисте поделили своје разумевање ситуације у којој се налазе ваши сународници, њихове радости, туге, проблеме који постоје у руској дијаспори. И, наравно, такав сусрет помаже јачању личних веза, што може бити веома важан фактор у олакшавању наших напора да подржимо наше сународнике.

Верујем да сви имамо заједничку мисију – да велико наслеђе које смо наследили од предака преносимо на следеће генерације. Наравно, централну улогу има духовно и културно наслеђе нашег народа, све оно најважније и најбоље што смо добили од предака. Сада пролазимо кроз веома тешке историјске периоде и сви то осећају и разумеју. Када говорим о овоме и користим реч „ми“, у извесном смислу реч „ми“ означава целу земаљску куглу, читав људски род, јер се у сваком кутку наше планете људи заиста суочавају са изазовима које претходне генерације нису могле ни да замисле. А тешка ситуација од нас захтева да схватимо посебну личну одговорност за судбину наше Отаџбине.

За три године које су прошле од VII Светског конгреса сународника догодиле су се многе судбоносне промене. Земље историјске Русије данас пролазе кроз тешка искушења, када спољне силе на различите начине покушавају да раздвоје историјски уједињен народ, укину руску културу, отргну народ од православних корена, униште наше историјско наслеђе, и самим тим нас лише заједничке будућности.

У тешким временима, потреба за вером и помоћи одозго осећа се више него икада. Довољно је подсетити се времена Великог отаџбинског рата – земље безбожних петогодишњих економских планова, затворених цркава, уништених светиња; чинило би се да су „верске предрасуде“ заувек завршене. И? Лидер земље се обраћа народу и не налази друге речи, већ изговара црквени поздрав: „Драга браћо и сестре!“ Не „драги другови“ - драга браћо и сестре! То су биле праве речи, јер нису произашле из идеологије, из захтева политичког тренутка, већ из дубине наше заједничке историје. И ове речи су заиста допрле до срца оних који су слушали Стаљинов говор.

Данас се много ради на томе да наши људи који живе у иностранству одржавају блиске везе са Домовином, културне и духовне. А мени, као Патријарху, посебно је пријатно рећи да се пастирско старање наших земаља у иностранству данас спроводи на веома високом нивоу. Наше заједнице делују у скоро стотину земаља широм света, где служи скоро 2.000 свештеника. Насупрот русофобичној пропаганди, цркве у дијаспори су испуњене великим бројем верника који траже духовну подршку у Руској Православној Цркви. У савременим реалностима, наше иностране парохије представљају јединствене, а понекад и једине платформе за комуникацију, интеракцију и консолидацију како сународника који говоре руски, тако и пријатељски настројеног локалног становништва, свих оних који се идентификују са православном руском традицијом.

Православна вера је увек била духовно упориште нашег народа. То је и начин спасавања

појединца и права сила која уједињује људе и помаже им да подрже једни друге у тешким околностима. Осим тога, вера чува историјску повезаност, континуитет генерација. И с тим у вези не може се не поменути значај породице, која, као најважнија друштвена институција, има кључну улогу у васпитању деце, обликовању њиховог погледа на свет, вредносних приоритета и, наравно, односа према вери. У наше време врло је распрострањена веома штетна, деструктивна заблуда да деци не треба причати о Богу, да их не треба учити заповестима, молитвама, да им не треба читати Јеванђеље, да их не треба доводити у цркве на богослужење и тако даље. Наводно ће одрасти и све сами схватити. Ово се често говори под изговором бриге о деци, са извесном лукавошћу, наводно „поштовањем њиховог слободног избора“, чиме се заправо маскира сопствена равнодушност према вери и духовном животу, незаинтересованост за стварност самог живота.

Међутим, очигледно је да човек живи и да се формира у културном окружењу. А, ако он од детињства није чуо живи људски говор, онда такво створење неће говорити ниједан језик – биће Могли. Деца неће моћи да разумеју оно у шта нису укључени. Постоји велика опасност да ће живети без Бога, да њихове животне вредности и смернице неће бити повезане са хришћанством и високим моралним идеалима, већ са прагматичним тежњама, потрагом за профитом, удобношћу и приоритетом материјалног принципа. Слажете се да такве вредности не само да су у супротности са оним што називамо националним духовним и културним кодом нашег народа, већ и отежавају човеку да постигне спасење и, рекао бих, веома отежавају осећај укључености у велико заједничко наслеђе, у све оно чиме Отаџбина живи.

Деца понекад нису ништа лошија од нас одраслих у стању да разумеју веру, схвате њено право значење и размишљају о њој. У то сам се лично уверио више пута. Од деце и омладине сам чуо веома дубока питања о Богу и вери, постављана са великим интересовањем. Учећи своју децу вери, преносећи на њих духовно искуство генерација, усађујући им љубав према Русији, њеној историји, култури и традицији, јачамо вредносни темељ нашег народа и помажемо нашој деци да нађу чврсту моралну подршку. То је улагање у будућност нашег народа.

У разговору са свештенством из дијаспоре и парохијанима наших цркава који живе у иностранству, покушавам да их подсетим да је на њима велика одговорност да представљају Цркву и нашу земљу међу људима који често знају мало или ништа о Православљу, а своје утиске о Русији црпе из медија затрованих русофобијом. Зато је важно да се парохије и заједнице сународника не претварају у затворене и самодовољне заједнице, већ да увек буду отворене за све који желе да дођу у додир са лепотом наше вере, са богатим културним наслеђем Отаџбине. Али и ми, са друге стране, треба да боље познајемо историју, књижевност, поезију, музику и верске традиције земаља у којима живе наши сународници. Такво међусобно познавање може довести до корисних изданака на пољу пријатељства и сарадње. Ову тезу потврђује чињеница да данас многи странци траже да се преселе у Русију, где траже уточиште од либералног јавног морала. Оно што се дешава указује да будућност припада онима у којима живи јака вера, која човеку даје могућност да сачува свој духовни интегритет, своју способност да обезбеди животни континуитет генерација. Заиста, овај процес се види – људи се селе у Русију, а када разговарате са таквим породицама, испоставља се да је први разлог за то страх за будућност деце. Они говоре о томе шта их уче у школама, које идеје им се усађују – апсолутно страшне са становишта људског морала, а, још више, православне вере. И плашећи се да ће такво васпитање уништити духовни, културни, национални код детета, родитељи не само да га исписују из школе, већ

напуштају ове земље и враћају се у Отаџбину.

Уверен сам, драги моји, да наш заједнички задатак није само да брижљиво чувамо сећање на Отаџбину и њену велику прошлост, већ и да активно учествујемо у стварању њеног сутра. Наши заједнички напори, или, како кажемо црквеним језиком, саборни напори су оно што су још у совјетско време покушавали да усаде људима, називајући их колективизмом. А реч „саборност“, „сабор“, пре свега, претпоставља јединство. Не може бити сабора, ако су људи туђинци, ако су супротстављени једни другима, ако имају различите циљеве. Тада се сусрет претвара у арену борбе људских страсти и место сукоба. (...)

(...) Данас смо земљи потребни да будемо заједно, као, можда, никада последњих деценија, да би Русија остала истински суверена, истински независна, истински слободна земља, која самостално одређује пут свог цивилизацијског развоја.

Извор: <https://mospat.ru/sr/news/92427/>